

Ministerie van Justitie en Veiligheid
Directie Wetgeving en Juridische Zaken
[REDACTED]
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Reclassering Nederland
Landelijk kantoor

Vivaldiplantsoen 100-200
3533 JE Utrecht
Postbus 8215
3503 RE Utrecht
(T) 088 80 41 000
(I) www.reclassering.nl

Datum	24 juli 2018
Onderwerp	Advisering concept wetsvoorstellen boeken 3 t.m. 6 Wetboek van Strafvordering
Briefnummer	[REDACTED]
Contactpersoon	[REDACTED]
Telefoon	[REDACTED]
E-mailadres	[REDACTED]

Geachte [REDACTED],

Hierbij reageer ik, mede namens het Leger des Heils Jeugdzorg & Reclassering en Stichting Verslavingsreclassering GGZ, op het concept wetsvoorstel Vaststellingswet Boek 3 van het nieuwe Wetboek van Strafvordering (Beslissingen omtrent vervolging), het concept wetsvoorstel Vaststellingswet Boek 4 van het nieuwe Wetboek van Strafvordering (De berechting), het concept wetsvoorstel Vaststellingswet Boek 5 van het nieuwe Wetboek van Strafvordering (Rechtsmiddelen) en het concept wetsvoorstel Vaststellingswet Boek 6 van het nieuwe Wetboek van Strafvordering (Bijzondere regelingen). Deze concept wetsvoorstellen bevatten de vier boeken volgend op de eerste twee boeken van het gemoderniseerde Wetboek van Strafvordering (respectievelijk Boek 1. Strafvordering in het algemeen en Boek 2. De opsporing).

U stuurde ons deze concept wetsvoorstellen toe op 30 november 2017 en u heeft ons gevraagd een advies uit te brengen. Wij waarderen de mogelijkheid om een inhoudelijk advies uit te brengen over voornoemde concept wetsvoorstellen en maken bij deze gebruik van de gelegenheid.

De 3RO onderschrijven de wenselijkheid en doelstellingen van deze modernisering; een toekomstbestendig wetboek dat rekening houdt met nieuwe technieken en nieuwe ontwikkelingen, dat in de praktijk werkbaar is en voorziet in een evenwichtig stelsel van rechtswaarborgen. Ik zal in mijn reactie vooral ingaan op die voorstellen die consequenties hebben voor de drie reclasseringsorganisaties (3RO). Na enkele algemene opmerkingen op het wetsvoorstel, zal ik achtereenvolgens per boek artikelsgewijs ingaan op de

concept voorstellen met bijbehorende MvT's van de Boeken 3, 4, 5 en 6. In mijn reactie houd ik de volgorde van de concept wetsvoorstellen in het Wetboek van Strafvordering aan.

Algemene opmerkingen

Algemene en bijzondere voorwaarden

Gelet op uw verzoek ervoor te waken dat er samenhang bestaat tussen de verschillende Boeken merk ik allereerst het volgende op. Wat opvalt is dat er onvoldoende eenduidigheid is in de concept wetsvoorstellen ten aanzien van de algemene en bijzondere voorwaarden die aan een verdachte respectievelijk veroordeelde bij rechterlijke uitspraak of als voorwaarde door de officier van justitie gesteld kunnen worden.

Het lijkt mij voorts wenselijk dat de algemene en bijzondere voorwaarden die per strafrechtelijke beslissing gesteld kunnen worden, overzichtelijk worden gemaakt per afzonderlijk justitieel kader. Dit draagt tevens in positieve zin bij aan de toegankelijkheid van het Wetboek van Strafvordering en uw streven naar samenhang tussen de verschillende onderdelen van het wetboek. Bij bijvoorbeeld het voorwaardelijk sepot en de strafbeschikking staat in de wet de algemene voorwaarde dat 'de verdachte zich voor het einde van de proeftijd niet schuldig maakt aan een strafbaar feit' niet vermeld. Bij de voorwaardelijke veroordeling staat deze algemene voorwaarde wel vermeld in de wet. De overzichtelijkheid en eenduidigheid zouden gerealiseerd kunnen worden door meer dan nu het geval is te werken met schakelbepalingen.

In het kader van het rechtszekerheidsbeginsel en het streven zoveel mogelijk uitvoeringsproblemen te voorkomen acht ik het noodzakelijk een eenduidig pakket in de wet op te nemen van mogelijke algemene en bijzondere voorwaarden.

Van belang is dat algemene voorwaarden zo veel mogelijk hetzelfde zijn voor ieder kader en iedere afdoening. De bijzondere voorwaarden dienen steeds dezelfde benaming te hebben en op dezelfde wijze gerangschikt. In de ketenafspraken Justitiële Voorwaarden wordt dezelfde indeling van bijzondere voorwaarden gebruikt voor alle kaders, maar is (nog) niet het geval in de wet. Ik stel voor dat zoveel mogelijk dezelfde indeling van noemers van algemene en bijzondere voorwaarden gelden, conform art. 14c Wetboek van Strafrecht (voorwaardelijke veroordeling) dan wel artikel 6:3:14 Wet herziening tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen (USB). Ik besef dat enkele voorwaarden bij de 'lichtere' strafrechtelijke beslissingen mogelijk de proportionaliteitstoets niet zullen doorstaan. Het is aan de rechter respectievelijk de officier van justitie dit per geval te bekijken. Wij zijn van mening dat veel praktijkproblemen rondom onduidelijke bijzondere voorwaarden/verschillende benamingen kunnen worden vermeden door eenduidige benaming van algemene en bijzondere voorwaarden.

De (wettelijke) taken van de reclassering

Ook de rol van de reclassering bij de tenuitvoerlegging van de taakstraf en de toezichthoudende rol bij de afzonderlijke afdoeningsmogelijkheden zoals het voorwaardelijk sepot, transactie, de strafbeschikking en het bevel tot voorlopige vrijheidsbeperking is niet eenduidig in de wetboeken opgenomen. Deze onduidelijke situatie wordt enerzijds gecreëerd door het gebruik van verschillende terminologie bij de verschillende strafmodaliteiten. Die verschillen maken het ook ingewikkeld om te bepalen of er reclasseringstoezicht is of dat een andere uitvoeringsorganisatie zoals de politie aan zet is. Denk in dit verband bijvoorbeeld aan de rol van de reclassering in het kader van artikel 509hh Sv, gedragsaanwijzing ter beëindiging van ernstige overlast. Wij adviseren daarom conform artikel 14d Sr expliciet op te nemen dat aan voorwaarden reclasseringstoezicht kan worden verbonden. Waardoor de rechter of officier bij het stellen van voorwaarden, bij elk type strafrechtelijke beslissing, zich tevens expliciet moet uitspreken of een reclasseringsorganisatie een toezichthoudende taak toebedeeld krijgt.

Meldplicht

Een verdachte kan als algemene voorwaarde bij onder andere een voorwaardelijk sepot of strafbeschikking een reclasseringstoezicht opgelegd krijgen. Op advies van de 3RO is in artikel 6:3:14 lid 3 de Wet herziening tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen (USB) aan de verplichting om mee te werken aan reclasseringstoezicht toegevoegd dat de onder toezichtgestelde zich bij de reclassering moet melden zo vaak en zo lang als de reclassering dit noodzakelijk acht. Ook deze toevoeging is in de praktijk onvoldoende gebleken. Geregeld leidt de reikwijdte van de meldplicht tot discussie. Bijvoorbeeld cliënten die de definitie van meldplicht letterlijk vertalen naar: 'Ik meld mij en tot ziens'. Uit de rechtspraak is gebleken dat de meldplicht niet alleen zuiver een meldplicht bij de reclassering inhoudt. Er dient wel degelijk inhoudelijk een gesprek te worden gevoerd met de reclassering. De reclassering dient namelijk een beeld te hebben van de persoonlijke situatie van de cliënt om een inschatting te kunnen maken van het recidiverisico. De cliënt dient mee te werken aan reclasseringstoezicht. Uit de rechtspraak blijkt dat basale informatie gegeven moet worden. Die basale informatie hoeft niet gericht te zijn op specifieke bijzondere voorwaarden, maar kan gaan over alle leefgebieden. Hoewel er jurisprudentie is over de reikwijdte van de meldplicht is de kwaliteit van de strafrechtspleging en hiermee ook de reclasseringspraktijk erbij gebaat dat deze belangrijke jurisprudentie een wettelijke basis krijgt in het Wetboek van Strafvordering of in lagere regelgeving. Wij pleiten ervoor dat meer expliciet in de wet wordt geregeld dat de verdachte/veroordeelde zich niet alleen moet melden zo vaak en zo lang de reclassering dit nodig acht, maar ook dat de verdachte/veroordeelde inzicht geeft in zijn levensomstandigheden en denkpatronen zodat de reclassering een adequate inschatting kan maken van gedragsverandering en/of risico.

Reclasseringsadvies

De benamingen reclasseringsrapport en voorlichtingsrapport dekken niet meer de lading nu de 3RO al geruime tijd enkel reclasseringsadviezen uitbrengen welke eveneens in mondelinge vorm gegeven kunnen worden. Ik verzoek u in alle voorkomende concept-wetteksten en Memores van toelichtingen uitsluitend gebruik te maken van de benaming reclasseringsadvies.

Implementatiecampagne

Zoals u reeds eerder heeft aangeven betreft de modernisering van het Wetboek van Strafvordering een omvangrijke wetgevingsoperatie met aanzienlijke consequenties voor de organisaties in en om de strafrechtketen. Ik stel voor te zijner tijd ketenbreed een implementatiecampagne te starten met als doel medewerkers te informeren over de belangrijkste wijzigingen en indien nodig op te leiden. De kern van de veranderingen dient onder de aandacht te worden gebracht en gelet op de omvang van dit wetgevingstraject zullen de veranderingen tijd vergen alvorens deze bekijken. Dat geldt ook voor praktische wijzigingen in vakjargon. In de plaats van een dagvaarding zal bijvoorbeeld de vervolging en berechting aanvangen met het indienen van een procesinleiding die onder andere een tenlastelegging zal bevatten. Kettenbreed zullen deze wijzigingen moeten bekijken.

Boek 3 (Beslissingen omtrent vervolging)

Artikelsgewijs commentaar

• Artikel 3.1.2 – voorwaardelijk sepot

Op grond van dit voorstel in samenhang met artikel 6:3:14 (USB) doe ik de volgende voorstellen:

- Artikel 3.1.2. lid 1 aanvullen met: *'De verdachte heeft zich bereid verklaard de gestelde voorwaarde(n) na te zullen leven.'*
- Artikel 3.1.2. lid 2: Ik stel een wetttekst voor waarin een identiteitsbewijs ondergeschikt is aan de vingerafdruk. Het tonen van een identiteitsbewijs is pas aan de orde als een vingerafdruk niet mogelijk is. Er moet geen keuzevrijheid zijn voor de verdachte zoals dit nu naar de letter van de wet wel lijkt te zijn. Voorstel: *'of'* vervangen door *'subsidiair'*. Voorts adviseer ik u deze wetttekst zodanig toekomstbestendig te formuleren dat nieuwe manieren van identificatie, zoals bijvoorbeeld de irisscan, de huidige vingerscan, kunnen vervangen.
- Artikel 3.1.2. aanvullen met een nieuw lid 4: *'Indien er bijzondere voorwaarden worden gesteld, bepaalt de officier van justitie welke uitvoerende instantie de opdracht krijgt toezicht te houden op de voorwaarden. Artikel 6:3:14 USB is van overeenkomstige toepassing.'*

- Artikel 3.1.2. een nieuw lid 5 toevoegen: *'De officier van justitie kan voorwaarden stellen overeenkomstig artikel 14c lid 2 t/m 3 Wetboek van strafrecht.'*

- **Artikel 3.4.1.1- strafbeschikking**

Hoewel u aangeeft dat dit voorstel slechts enkel terminologische aanpassing betreft heb ik toch enkele opmerkingen en suggesties. Mijn voorstel tot wijzigingen komt grotendeels overeen met het hiervoor besproken voorwaardelijk sepot en dient in samenhang met artikel 6:3:14 USB gelezen te worden.

- Voorstel artikel 3.4.1.1 lid 3 sub e aan te vullen met een schakelbepaling met artikel 14c Sr: *'De officier van justitie kan aanwijzingen geven overeenkomstig artikel 14c lid 2 t/m 3 Wetboek van strafrecht.'*
- Op grond van artikel 6:3:7 lid 1 USB kan het Openbaar Ministerie de termijn verlengen die is gesteld bij een overeenkomstig artikel 3.4.1.1 gegeven aanwijzing. Voor de overzichtelijkheid en in het belang van een goede samenhang tussen de afzonderlijke boeken pleit ik ervoor om deze bepaling uit USB in een nieuw lid onder wetsartikel artikel 3.4.1.1 in Boek 3 op te nemen.
- Voorts merk ik op dat uit de wettekst en de Mvt onduidelijk blijft in hoeverre de termijn van een jaar, die geldt op grond van artikel 3.4.1.1 lid 3 sub e bij andere aanwijzingen, ook geldt voor de aanwijzingen die worden benoemd in de overige subonderdelen van artikel 3.4.1.1 lid 3. Gelieve ervoor zorg te dragen dat hierover duidelijkheid bestaat.
- Artikel 3.4.1.1 lid 5. Dit artikel dient in samenhang met artikel 6:3:14 lid 3 USB gelezen te worden. In aansluiting op mijn eerdere opmerking bij artikel 3.1.2. lid 2 stel ik voor de wet zo te formuleren dat een identiteitsbewijs ondergeschikt is aan de vingerafdruk. Het tonen van een identiteitsbewijs is pas aan de orde als een vingerafdruk niet mogelijk is. Er moet geen keuzevrijheid zijn voor de verdachte zoals dit nu naar de letter van de wet wel lijkt te zijn. Voorts adviseer ik u deze wettekst zodanig toekomstbestendig te formuleren dat nieuwe manieren van identificatie, zoals bijvoorbeeld de irisscan, de huidige vingerscan, kunnen vervangen.
- Artikel 3.4.1.1 lid 6 sub g: Dit artikel bepaalt dat in de strafbeschikking de wijze van tenuitvoerlegging wordt vastgelegd. Teneinde een goede samenhang tussen de boeken te bewerkstelligen lijkt het mij derhalve van belang en consequent hier de tekst expliciet aan te vullen met een nieuw lid 9, zoals u dat ook voorstelt bij de figuur van het voorwaardelijk sepot. In dit nieuwe lid dient dan een verwijzing

- opgenomen te worden naar de reactie op niet naleving van de bijzondere voorwaarde conform artikel 6:3:14 lid 4 juncto artikel 6:3:15 USB. Voorstel nieuw artikel 3.4.1.1 lid 9: *'Indien de verdachte de gestelde voorwaarden niet naleeft, zijn de artikelen 6:3:14 lid 4 juncto artikel 6:3:15 USB van toepassing.'*
- Artikel 3.4.1.1. lid 8: De 3RO vragen zich af of de verwijzing naar 'een reclasseringsinstelling als bedoeld in artikel 14d, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht', wel beoogd is. Ik denk dat mogelijk beoogd is te verwijzen naar de jeugdreclassering/gecertificeerde instelling, zodat de 18-plusser begeleid kan worden door de jeugdreclassering op basis van de uitgangspunten van het adolescentenstrafrecht. Ik stel daarom voor om dit gedeelte te vervangen door: *'zich richt naar de aanwijzingen van een gecertificeerde instelling'*.
 - Artikel 3.4.3.1. lid 5: De 3RO blijven graag betrokken bij de totstandkoming van een algemene maatregel van bestuur waarin onder andere de tenuitvoerlegging van straffen, maatregelen en aanwijzingen ten aanzien van de strafbeschikking nader wordt geregeld.

Paginagewijze reactie op de concept memorie van toelichting (MvT)

- p.4: 'De beslissingen omtrent verdere vervolging, waarover in het huidige wetboek op verschillende plaatsen wordt gesproken, passen na de afschaffing van het gerechtelijk vooronderzoek niet meer in deze systematiek. De term kennisgeving van (niet) verdere vervolging zoals deze in het huidige wetboek nog voorkomt, komt niet meer voor in het nieuwe wetboek.' Artikel 6:3:14 lid 1 sub a onderdeel 2 USB – de zinsnede 'een kennisgeving van niet verdere vervolging' - dient dan ook mijn inziens geschrapt te worden.
- p.29: De reclassering wil graag betrokken blijven bij de in gang gezette evaluatie van de Wet OM-afdoening.

Boek 4 (Berechting)

Artikelsgewijs commentaar

- **Artikel 4.1.1.4- oproepen getuigen en deskundigen**
 Artikel 4.1.1.4 lid 5: De 3RO hebben steeds vaker te maken met cliënten waarbij er sprake is van een hoog dreigingsniveau en een hoog gevaarsrisico, ook voor reclasseringsmedewerkers. Dit brengt soms onacceptabele veiligheidsrisico's met zich mee voor reclasseringsmedewerkers en/of andere cliënten. Ik ervaar het derhalve als positief dat in het voorstel een wettelijke mogelijkheid wordt gecreëerd om onder omstandigheden een verzoek om een getuige of deskundige te horen af te kunnen wijzen indien de gezondheid of het

welzijn van de getuige of deskundige door het afleggen van een verklaring op de terechtzitting in gevaar wordt gebracht.

- **Artikel 4.1.1.8 lid 2- oproepen getuigen of deskundigen**

Ik vermoed dat dit een fout is en u artikel 4.1.1.4, *vijfde* lid bedoelt in plaats van vierde lid.

- **Artikel 4.1.2.3 lid 1 sub g- oproepen- en aanwezigheid verdachte ter zitting /artikel 4.2.1.1a.**

Alhoewel de 3RO het uiteraard ook van belang achten oog te hebben voor het slachtoffer hebben de 3RO ten opzichte van dit wetsartikel inhoudelijke bezwaren. Met dit voorstel wordt geen rekening gehouden met aspecten zoals de actuele mentale en/of fysieke toestand van de verdachte. Verplichte aanwezigheid kan in dergelijke situaties leiden tot verslechtering van zijn toestand en onevenredige schade bij de verdachte. Ook kan de reclassering soms vermoeden dat de verschijning een averechts effect kan hebben voor het slachtoffer bijvoorbeeld door een ernstige stoornis met betrekking tot zelfinzicht. In sommige situaties moet daarom afgezien kunnen worden van de verplichte aanwezigheid. Ik adviseer derhalve deze bepalingen te wijzigen met dien verstande dat in geval er sprake is van verdenking van de genoemde gewelds- en zedenmisdrijven en het aannemelijk is dat verdachte vanwege lichamelijke dan wel psychische beperkingen niet in staat is ter zitting te verschijnen, de rechtbank mag afzien de verdachte verplicht ter zitting te laten verschijnen. Advies: de rechter '*kan*' bevelen dat de verdachte in persoon op de terechtzitting zal verschijnen.

Het voorstel roept tenslotte de volgende vraag op: Is er vanuit pragmatische redenen gekozen voor enkel de voorlopig gehechte verdachte? Immers de aanwezigheid van de niet voorlopig gehechte verdachte kan voor het slachtoffer eveneens van groot belang zijn. Ook zijn er verdachten die in een andere strafzaak een onherroepelijke straf of maatregel ondergaan; deze zijn niet voorlopig gehecht maar wel makkelijk te traceren en te transporteren.

- **Artikel 4.2.1.3- opname van de terechtzitting.**

Het voorstel roept een aantal vooralsnog onbeantwoord gebleven vragen op: Hoe herkenbaar komen de procesdeelnemers in beeld? Wordt er voorzien in de mogelijkheid bepaalde gedeeltes uit een opname te knippen? Hierbij kan gedacht worden aan bijvoorbeeld het adres van een behandelinstelling waar de verdachte verblijft? In hoeverre kan de rechtbank rekening houden met het verzoek van de opgeroepen getuige en/of getuigendeskundige geen beeld- en/of geluidsopnames te maken ten tijde van het afleggen van een verklaring ter zitting? Voor welke procesdeelnemers zijn de opnames beschikbaar? Waar mogen de opnames voor gebruikt worden? Hoe worden afwegingen gemaakt die ten grondslag kunnen liggen aan het besluit van de rechtbank beeld- of geluidsopnames te maken? Ik stel voor om in lagere regelgeving de praktische uitwerking vast te leggen. Voorstel dit artikel aan te vullen

met: *'Bij Algemene Maatregel van Bestuur kunnen regels worden gesteld over het gebruik van audio- en beeldopnames.'*

- **Artikel 4.2.1.6 lid 1- verzoeken en vorderingen tot het nemen van rechterlijke beslissingen.**

Het voorstel behelst, conform het huidige artikel 328 Sv, de verdachte onder andere de mogelijkheid te bieden de rechter te verzoeken een reclasseringsadvies aan te vragen. Wellicht ten overvloede wijs ik u op het feit dat op grond van artikel 9 van de Reclasseringsregeling een reclasseringsinstelling uit eigen beweging of op verzoek van de verdachte voorlichting en advies kan uitbrengen. Het is de 3RO bekend dat er gevallen zijn waarin het openbaar ministerie een verzoek van de verdachte dan wel diens raadsman een reclasseringsadvies aan te vragen niet heeft ingewilligd. In het kader van het recht op een eerlijk proces ex. artikel 6 EVRM zou het wettelijke recht van een verdachte of diens raadsman een reclasseringsadvies aan te vragen niet afhankelijk moeten zijn van de vraag of het openbaar ministerie instemt met de aanvraag bij de reclassering.

- **Artikel 4.2.4.3.2 - formaliteiten voorafgaand aan het verhoor getuige.**

De 3RO adviseren dit wetsartikel aan te vullen met een lid 5: *'Boek 1, titels 6.2, 6.3 en artikel 1.6.1.4, derde lid van Boek 1 zijn van overeenkomstige toepassing.'*

- **Artikel 4.2.4.4.2 - bevoegdheden rechtbank ten aanzien van de deskundige.**

De 3RO adviseren lid 1 aan te vullen met: *'De rechtbank kan de deskundige in de gelegenheid stellen voorafgaand aan zijn verhoor te overleggen met de andere deskundigen.'*

De 3RO adviseren een nieuw lid 4 aan dit wetsartikel toe te voegen: *'De deskundige dient expertise te hebben binnen dezelfde deskundigheid als de andere deskundige.'*

- **Artikel 4.2.4.8.3 –reclasseringsrapport.**

Er wordt gesproken over de bevoegdheid opdracht te geven een voorlichtingsrapport op te maken. Deze gebruikte terminologie dekt niet meer de lading. De 3RO brengen al geruime tijd alleen nog maar reclasseringsadviezen uit, welke ook mondeling kunnen worden gegeven. De 3RO stellen daarom voor de benaming 'voorlichtingsrapport' te vervangen door 'reclasseringsadvies'.

- **Artikel 4.2.5.2- opmaken pv van zitting.**

De 3RO gaan er vanuit dat we die stukken krijgen die relevant zijn voor de uitoefening van onze reclasseringstaken. We zien graag in de memorie van toelichting opgenomen dat per casus door de rechter ook rekening wordt gehouden met reclasseringsbelangen.

- **Artikel 4.3.6.1- ter beschikkingstelling van het vonnis.**

De 3RO zijn van mening dat elke veroordeelde, ongeacht of hij wel of niet aanwezig is geweest ter zitting, moet kunnen beschikken over zijn vonnis. Een ieder moet zijn vonnis na kunnen lezen.

- De 3RO adviseren de volgende tekst bij lid 3 sub a weg te laten: 'en tevens'.
- De 3RO adviseren lid 3 sub b aan te vullen met: '38 Sr en 38z Sr'. Deze laatste was wel opgenomen in het oude 366a Sv, maar mist in onderhavig artikel.

Paginagewijze reactie op de concept MvT

- p.25 Bij punt 4: 'Voor grote strafzaken die meervoudig worden berecht wordt een mogelijkheid geïntroduceerd tot een langere uitspraaktermijn dan veertien dagen (zie artikel 4.2.4.11.3 tweede lid).' Ik vermoed dat dit onjuist is en dat u 4.2.4.11.4 *tweede* lid bedoelt.
- p. 32: Dit betreffen beeld- en geluidsopnames op initiatief van de rechtbank. Er wordt in de MvT op geen enkele wijze ingegaan op de wijze waarop het recht op privacy van overige deelnemers waaronder reclasseringsmedewerkers wordt gewaarborgd. Ik acht het van belang dat het recht op privacy van de aanwezigen procesdeelnemers waaronder de verdachte en de reclasseringsmedewerkers alsnog zoveel mogelijk gewaarborgd wordt in lagere regelgeving. Zie verder mijn eerdere opmerkingen bij de artikelsgewijze commentaar op artikel 4.2.1.3.
- p. 111: U gaat in op de ZSM-werkwijze. U licht toe dat het OM, de politie, 3RO, Slachtofferhulp Nederland en de Raad voor de Kinderbescherming tegelijkertijd aanwezig zijn in een zogenaamd Selectie- en Coördinatiecentrum (SCC), waarbij zij alle noodzakelijke en relevante informatie direct inbrengen aan de 'ZSM-tafel'. De gezamenlijke inbreng van die informatie betreffende het (vermeende) strafbare feit, de verdachte en het slachtoffer, stelt de officier van justitie in staat om te beoordelen wat er in de desbetreffende zaak (nog) moet gebeuren en op welke wijze de zaak verder moet worden behandeld of direct afgedaan kan worden. De 3RO zijn vanaf de start betrokken geweest bij de ZSM-werkwijze. De meerwaarde van deze werkwijze heeft zich inmiddels in de praktijk ruimschoots bewezen. Strafzaken kunnen in korte tijd worden afgesloten op basis van alle relevante informatie zodat er voor verdachten en slachtoffers sneller zekerheid over de zaak ontstaat. Bovendien stelt het de 3RO in staat om snel te adviseren en een verdachte in een vroeg stadium betekenisvolle begeleiding en toezicht te bieden. De 3RO zijn dan ook voorstander van voortzetting van deze werkwijze. Ik constateer echter dat niet op eenduidige wijze omgegaan wordt met de persoonsgegevens van verdachten en andere betrokkenen. In sommige arrondissementen nemen, in tegenstelling tot de beleidsafspraken, behalve partners uit de strafrechtketen, ook andere instanties zoals gemeenten en Veilig Thuis deel aan het overleg. Zij krijgen daarmee in die gevallen ook de beschikking over persoonsgegevens van verdachten, terwijl de wettelijke grondslag daarvoor onvoldoende duidelijk

is. Voor verdachten en andere burgers is de ZSM-werkwijze onvoldoende inzichtelijk. Het is daarom noodzakelijk dat de ZSM-werkwijze, waaronder de gegevensverwerking wettelijk wordt geregeld. Weliswaar is er momenteel in opdracht van uw ministerie een onderzoek gaande naar het wettelijk kader rondom de verwerking van persoonsgegevens op ZSM¹, maar dat neemt niet weg dat meer helderheid in de wet over de ZSM-werkwijze is geboden.

Daarnaast wil ik op deze plaats het volgende onder uw aandacht brengen. Om een kwalitatief goed advies over de persoon van de verdachte en zijn omstandigheden op te kunnen stellen, hebben reclasseringswerkers informatie van ketenpartners, zorgaanbieders, het slachtoffer en andere relevante referenten nodig. De 3RO streven, conform hetgeen is geadviseerd in het whitepaper Koers en kansen, het verzoek van het departement en de recente afspraken in de strafrechtketen, naar het opstellen van zogenaamde omgevingsadviezen². Daarvoor is de input van veel betrokken instanties en professionals nodig. In de uitoefening van haar taken richt de reclassering zich op (delict)gerelateerde problemen van de betreffende (jong)volwassenen verdachte/veroordeelde in casu. De reclassering houdt zich niet enkel (hoofdzakelijk) bezig met de leefsituatie van de kinderen zoals de Raad voor de Kinderbescherming en Jeugdzorg dat wel doen. De reclassering heeft informatie vanuit sociale bronnen nodig om een gedegen risico inschatting te kunnen maken. Mogelijk delict-gerelateerde informatie die de reclassering niet ter ore komt, kan niet meegenomen worden in de risicotaxatie. Ter illustratie: een cliënt die als first-offender in contact komt met de reclassering kan een uitgebreide voorgeschiedenis hebben binnen de verstandelijke gehandicaptenzorg of psychiatrie. Deze informatie kan een belangrijke voorspeller voor delictgedrag zijn, terwijl op dat moment de justitiële documentatie beperkt is. Voor het opstellen van een omgevingsadvies zal de reclasseringswerker dus bij meerdere instanties en professionals informatie over de verdachte moeten inwinnen. Deze gegevens stellen de reclasseringswerker in staat om een advies op te stellen waarin een compleet beeld wordt gegeven van de verdachte, zijn/haar levensloop, zijn/haar gezin, het slachtoffer, de betrokken hulpverlening en sociale omgeving, voor een persoonsgerichte aanpak. Het huidige wettelijk kader faciliteert deze reclasseringstaak echter onvoldoende vanwege de geheimhoudingsverplichtingen waaraan de instanties en professionals die informatie over de verdachte hebben, zijn gebonden. Het is nodig dat er in de wet een nieuwe bevoegdheid wordt opgenomen voor professionals met een geheimhoudingsplicht en beroepsgeheim om deze op verzoek van een reclasseringswerker te kunnen doorbreken ten

¹ Een opdracht van het Ministerie van Justitie en Veiligheid, Directie Strafrechtketen naar gegevensdeling binnen de strafrechtketen met als doel een Handelingskader voor een juiste toepassing door ketenpartners van de regels over het omgaan met persoonsgegevens vast te stellen.

² Zie de notitie van de 3RO "De reclassering, Koers en kansen, en het omgevingsadvies, juni 2018, de "Whitepaper Koers en kansen voor de sanctieuitvoering", publicatie d.d. 2 mei 2017, pagina 18 en de Kaderbrief aan de 3RO van het departement 2018.

behoefte van de uitvoering van reclasseringstaken. Voor de uitvoering van de taken van de Raad voor de Kinderbescherming en Jeugdzorg bestaat een dergelijke regeling al. Ik verwijs daarvoor naar artikel 1: 240 Burgerlijk Wetboek (Raad voor de Kinderbescherming) en artikel 7.3.11 lid 4 Jeugdwet (Gecertificeerde Instelling). Ik verzoek u om ook voor de uitvoering van de reclasseringstaken een dergelijke bevoegdheid in de wet op te nemen.

- p.164: U schrijft: 'In artikel 1.6.1.4 is, in het tweede lid, ook het voorschrift opgenomen dat de getuige bij zijn verklaring zoveel mogelijk uitdrukkelijk opgeeft wat hij heeft waargenomen en ondervonden en wat zijn redenen van wetenschap zijn.' Ik vermoed dat dit een vergissing betreft en u artikel 1.6.1.4 eerste lid in plaats van lid twee bedoelt.
'Het vijfde lid van het huidige artikel 290, inhoudende dat de artikelen 217 tot en met 220 van overeenkomstige toepassing zijn, is evenwel niet overgenomen. Het betreft kort gezegd bepalingen over verschoningsrechten (de huidige artikelen 217-219a) en het afleggen van een verklaring zonder 'schriftelijk opstel' (het huidige artikel 220). Deze bepalingen zijn in het nieuwe wetboek opgenomen in Boek 1, te weten in titels 6.2 en 6.3 (verschoningsrechten) en in artikel 1.6.1.4, derde lid ('de getuige legt zijn verklaring af zonder van voorwerpen of gegevens gebruik te maken').
Reclasseringswerkers hebben ook een verschoningsrecht op grond van de jurisprudentie van de Hoge Raad (HR 20 juni 1968, UN AC4872, NJ 1968/332. Zie ook ECLI:NL:HR:2012:5X4269). Uit de MvT blijkt niet waarom ervoor gekozen is deze bepalingen in het nieuwe wetboek onder artikel 4.2.4.3.2. niet eveneens expliciet van toepassing te verklaren. In het belang van een duidelijke samenhang tussen de bepalingen uit Boek 1 en Boek 4 en voor een helder overzicht lijkt het mij aanbevelingswaardig de artikelen uit Boek 1, te weten de titels 6.2 en 6.3 en in artikel 1.6.1.4, derde lid van overeenkomstige toepassing te laten zijn op artikel 4.2.4.3.2.
- p. 166: Het is aanbevelingswaardig alleen een deskundige te raadplegen die vanuit zijn eigen profemie/deskundigheid reageert, een toelichting geeft en/of aanvullend kan zijn op collega-deskundigen. Graag zien we dat dit in de memorie van toelichting wordt opgenomen.
- p.169: 'Voorlichtingsrapportage' vervangen door 'reclasseringsadvies'.
- p.224: 'Gelet op het voorgaande komt een wettelijke verplichting om, ook als de verdachte bij de uitspraak aanwezig is geweest, mededeling te doen van de beslissingen over de in artikel 14c, 38v of 77z van het Wetboek van Strafrecht bedoelde algemene en bijzondere voorwaarden of de vrijheidsbeperkende maatregel, niet noodzakelijk voor. De verdachte heeft in dat geval de uitspraak van het vonnis, inclusief eventuele beslissingen over de in de artikelen 14c, 38v en 77z van het Wetboek van Strafrecht bedoelde algemene en bijzondere voorwaarden (zoals meldplichten of locatieverboden) of de vrijheidsbeperkende maatregel, in persoon kunnen aanhoren; daardoor is hij over het algemeen voldoende geïnformeerd'. De verdachte is weliswaar fysiek aanwezig geweest bij de uitspraak. Ook indien

de verdachte ter plekke aanwezig is geweest, is het de vraag of de verdachte het vonnis begrepen heeft. Uit de reclasseringspraktijk blijkt namelijk dat verdachten vaak geen idee hebben welke straffen en/of maatregelen, algemene en/of bijzondere voorwaarden zij opgelegd hebben gekregen ook al waren ze bij de uitspraak aanwezig. De reden voor dit niet begrijpen kan allerlei oorzaken hebben: onbekendheid met het juridisch jargon, emotionele toestand van betrokkene, het hebben van een verstandelijke beperking, geen rechtsbijstand van een advocaat etc. Wij adviseren daarom het vonnis/beschikking in alle gevallen ook ter beschikking te stellen aan de veroordeelde. Zie verder het artikelsgewijze commentaar bij artikel 4.3.6.1.

Boek 5 (Rechtsmiddelen)

Artikelsgewijs commentaar

In het wetsvoorstel zie ik geen voorstel opgenomen om het hiaat dat thans bestaat in de wet rondom de voorwaardelijk invrijheidstelling (v.i.) in relatie tot hoger beroep, op te heffen door wijziging van de wet. Dit hiaat komt erop neer dat v.i. niet van toepassing is op nog niet-onherroepelijke strafzaken. Als een zaak niet onherroepelijk is, komt een gedetineerde verdachte derhalve niet in aanmerking voor een voorwaardelijke invrijheidstelling. Iemand wordt echter wel op de fictieve v.i.-datum in vrijheid gesteld, maar zonder dat hier voorwaarden aan worden verbonden. Door hoger beroep in te stellen kan een verdachte derhalve v.i. 'ontlopen'. Op het moment dat een straf alsnog onherroepelijk is, kunnen er geen voorwaarden meer worden verbonden aan de v.i.. Uit de rechtspraak is gebleken dat er ook wel eens afgeweken wordt van bovenstaande gangbare praktijk en men niet op de fictieve datum in vrijheid wordt gesteld hangende het hoger beroep. Desalniettemin is het aan te bevelen een structurele oplossing te bedenken voor dit onbedoelde hiaat in de wet.

Paginagewijze reactie op de concept MvT

- p. 46: Op het moment dat de rechter in eerste aanleg niet heeft besloten op een vordering tenuitvoerlegging, kan de rechter in hoger beroep alsnog een uitspraak doen op deze 'vergeten' vordering. Deze voorgestelde voorziening voor in hoger beroep geconstateerde gebreken ten aanzien van onder andere de beslissing over de vordering tot tenuitvoerlegging in eerste aanleg, draagt mijns inziens in positieve zin bij aan een behoorlijke rechtspleging. Goed te lezen dat u dit expliciet heeft opgenomen.
- p.80: Artikel 5.4.2.3 lid 3 bepaalt dat de advocaat-generaal de bevoegdheden die de officier van justitie in hoofdstuk 4 van Boek 2 zijn toebedeeld, ook kan uitoefenen. Er wordt gesproken over onder andere de bevoegdheid een reclasseringsrapport op te kunnen vragen. Voorstel: reclasseringsrapport vervangen door *reclasseringsadvies*.

Boek 6 (Bijzondere regelingen)

Artikelsgewijs commentaar

- **Artikel 6.1.1.3.1.3- Verdachten die ten tijde van het strafbaar feit de leeftijd van twaalf jaar maar nog niet die van achttien jaar hebben bereikt; het opsporingsonderzoek.**

Voorstel: dit artikel aanvullen met een nieuw lid 3 : *'De bepalingen uit artikel 2.5.4.2.1 (Boek 2) en artikel 6:3:14 (USB) zijn van overeenkomstige toepassing.'* Overigens is de opsomming van de voorwaarden in artikel 2.5.4.2.1 nu limitatief. De 3RO vinden het van essentieel belang dat de voorwaarden zo optimaal aan dienen te sluiten bij de persoonlijke omstandigheden van de verdachte in relatie tot het strafbare feit waarvan betrokkene verdacht wordt. Het is derhalve noodzakelijk dat 'andere voorwaarden, het gedrag van de verdachte betreffende' niet ontbreekt in artikel 2.5.4.2.1 lid 2. Ik stel voor artikel 2.5.4.2.1 lid 2 aan te vullen met de voorwaarde: *'andere voorwaarden, het gedrag van de verdachte betreffende'*.

Voorts wordt er in artikel 6:3:14 USB lid 1 onderdeel 3 nog gesproken van 'schorsing voorlopige hechtenis'. Dit dient vervangen te worden door *'bevel tot voorlopige vrijheidsbeperking'*.

- **Artikel 6.1.1.3.1.4- het opsporingsonderzoek.**

De 3RO adviseren lid 1 aan te vullen met: *'In afwijking van artikel 2.5.4.3.3.2...'*

- **Artikel 6.1.1.3.2.2 lid 5-vervolgving door strafbeschikking.**

Ik stel voor bij dit lid 5 achter de woorden 'een reclasseringsinstelling' de volgende tekst toe te voegen: *'als bedoeld in artikel 14d lid 2 Sr. Artikel 6:3:14 USB is van overeenkomstige toepassing.'*, zoals thans ten dele geformuleerd in het huidige artikel 77f Sr.

- **Artikel 6.1.1.3.3.2- berechting.**

In het vierde lid van het huidige artikel 495a is voor meerderjarige verdachten een uitzondering op deze verschijningsplicht geregeld. In het voorstel komt deze uitzondering te vervallen. Concreet betekent dit dat de verschijningsplicht blijft gelden wanneer de verdachte tijdens de procedure meerderjarig wordt. De 3RO adviseren deze uitzondering niet te laten vervallen, zie mijn toelichting hieronder bij mijn paginagewijze toelichting bij de MvT bij pagina 74. Ik adviseer een lid drie toe te voegen met de volgende tekst: *'Het eerste en tweede lid zijn niet van toepassing indien ten tijde van de terechtzitting de verdachte inmiddels de leeftijd van achttien jaren heeft bereikt.'*, conform het vierde lid van het huidige artikel 495a Sv.

- **Artikel 6.1.1.3.3.5- berechting.**

De omstandigheden van het geval kunnen er toe leiden dat de aanwezigheid van één of beide ouder(s) niet in het belang van de minderjarige verdachte is. In het belang van de minderjarige verdachte lijkt het mij derhalve goed als artikel 496a lid 3 sub c (oud) wel wordt opgenomen in dit nieuwe

wetsartikel. Voorstel is een lid 4 op te nemen met de volgende tekst: *'De rechter kan bevelen dat het onderzoek niet wordt aangehouden, en dat een bevel tot medebrenging niet wordt verleend indien de aanwezigheid van een of beide ouders niet in het belang van de minderjarige wordt geacht.'*

- **Artikel 6.1.2.1- personen met een psychische stoornis, een verstandelijke dan wel fysieke beperking of een ziekte.**

'Denkbaar is dat er naast de in dit lid genoemde personen nog andere personen zijn die nauw betrokken zijn bij de verdachte en aan de officier van justitie of de rechter zouden willen verzoeken om maatregelen te nemen' (pagina 90 memorie van toelichting). Ik stel voor in lid 2 van de wet het volgende stuk weg te laten: *'van zijn echtgenoot of geregistreerde partner dan wel een andere levensgezel, van zijn curator of van één van zijn bloed- of aanverwanten tot de derde graad ingesloten.'* en te vervangen door: *'of een ieder waarvan het aannemelijk is dat hij op de hoogte is van de psychische stoornis, verstandelijke dan wel fysieke beperking van de verdachte.'*

- **Artikel 6.1.2.3- personen met een psychische stoornis, een verstandelijke dan wel fysieke beperking of een ziekte.**

De 3RO adviseren lid 2 aan te vullen met de tekst: *'De rechter kan toepassing geven aan artikel 2.3. van de Wet forensische zorg.'*

- **Artikel 6.5.1.1 -gedragsaanwijzing ter beëindiging van ernstige overlast.**

De reclassering wordt ingeschakeld ten behoeve van de naleving van de voorwaarde 'zich te doen begeleiden bij hulpverlening die van invloed kan zijn op het begaan van strafbare feiten door de verdachte'. De 3RO ervaren uitvoeringsproblemen doordat de rol van de reclassering onvoldoende/niet omschreven is in de wet. Voorts komt het voor dat de reclassering wordt ingezet om toezicht te houden terwijl de officier van justitie geen gedragsaanwijzing heeft opgelegd aan de verdachte zich te laten begeleiden door de hulpverlening of zonder duidelijke omschrijving van de hulpverlening. De 3RO adviseren in de wettekst een artikel 6.5.1.1 lid 2 sub d toe toevoegen met de tekst: *'Indien toepassing wordt gegeven aan artikel 6.5.1.1 lid 2 sub c kan de officier van justitie de gedragsaanwijzing geven dat de verdachte wordt bevolen zich op bepaalde tijdstippen te melden bij een krachtens algemene maatregel van bestuur aangewezen reclasseringsinstelling, dat de verdachte medewerking verleent aan het reclasseringstoezicht op de naleving van de begeleiding bij hulpverlening die van invloed kan zijn op het begaan van strafbare feiten door de verdachte. Medewerking aan huisbezoeken door de reclassering daaronder begrepen.'*

Paginagewijze reactie op de concept MvT

- p.74: Op grond van artikel 6.1.1.3.3.2 geldt er voortaan een verschijningsplicht voor verdachten die op de pleegdatum van het feit minderjarig waren, maar ten tijde van de terechtzitting inmiddels meerderjarig zijn. Op grond van bijzondere omstandigheden, waar u

overigens verder niet op ingaat in de MvT, kan de rechter het geven van een bevel tot medebrenging achterwege laten. De 3RO zien twee bezwaren. De eerste betreft het spanningsveld dat kan optreden wanneer juist op inhoudelijke gronden, bij 18 tot 23 jarigen ervoor wordt gekozen het jeugdstrafrecht toe te passen, terwijl tegelijkertijd de berechting van volwassenen in principe in het openbaar plaatsvindt. In de praktijk kan het mogelijk te laat zijn wanneer de rechter ervoor kiest om artikel 6.1.1.4.2 toe te passen en ervoor kiest de behandeling achter gesloten deuren te laten plaatsvinden. In geval geadviseerd is het jeugdstrafrecht toe te passen, zal bij aanvang van de zitting dit advies direct besproken dienen te worden en een besluit hierover moeten worden genomen. Indien besloten is dat het jeugdstrafrecht wordt toegepast, zal het vervolg van de zitting niet meer openbaar zijn. Dit neemt niet weg dat de regels voor een 18 jarige minder waarborgen biedt dan voor een gewone volwassenen. Concreet zou dit voorstel (artikel 6.1.1.3.3.2) betekenen dat een inmiddels meerderjarige verdachte op een openbare rechtszitting wordt berecht en verplicht aanwezig dient te zijn. Het wetboek lijkt mij op dit punt een verslechtering van de rechten voor de net meerderjarige verdachte, in vergelijking met de rechten van een 'gewone' meerderjarige die volgens het commune strafrecht berecht zal worden. De 'reguliere' volwassen verdachte heeft immers in uw voorstel enkel in bepaalde specifieke zaken een verplichting ter zitting te verschijnen. In dergelijke situaties zou de rechter hiervan moeten kunnen afwijken door de jongvolwassene niet te verplichten te verschijnen. We adviseren u derhalve in de wet deze uitzonderingsmogelijkheid te creëren.

- p.85: Artikel 6.1.1.3.14 vervangt het huidige artikel 493 Sv. In artikel 493 Sv (oud) staat onder andere dat de rechter bij minderjarigen expliciet moet kijken naar de mogelijkheden tot schorsing. Voorlopige hechtenis is een 'ultimum remedium'. Het is wenselijk dat dit uitgangspunt alsmede deze bepaling terugkomt in het nieuwe wetboek. Dus een bevel tot voorlopige vrijheidsbeperking (oud: schorsen) tenzij...
- p.87: De 3RO kunnen zich prima vinden in artikel 6.1.1.4.2 (nieuw). Dit schept voor de rechter de mogelijkheid rekening te houden met de persoonlijkheid van de verdachte en op basis hiervan, de bijzondere procesrechten die gelden voor jeugdigen, ook aan de jongvolwassene toe te kennen. De 3RO kunnen in deze rechterlijke beslissing, zoals u reeds opmerkt, een adviserende rol hebben.
- p.86-87: Op grond van artikel 6.1.1.3.3.4 lid 2 zou een reclasseringswerker die als getuige of als deskundige is opgeroepen en verschenen, door de ouders bevroegd kunnen worden. De 3RO hechten er belang aan dat men er rekenschap van neemt dat reclasseringswerkers in beginsel een beroepsgeheim hebben en zich in voorkomende situaties kunnen en zullen beroepen op hun verschoningsrecht.
- p. 87-90: De 3RO omarmen het voorstel de positie te versterken van verdachten die vanwege een psychische stoornis, verstandelijke en voortaan ook fysieke beperking of een ziekte minder goed in staat zijn de

strafprocedure te begrijpen en er effectief aan deel te nemen. U geeft aan dat het niet mogelijk is om in artikel 6.1.2.1 lid 3 een complete opsomming van alle personen op te nemen die de officier van justitie of de rechter kunnen verzoeken maatregelen te nemen. Dit vind ik begrijpelijk, maar het wetsvoorstel zou meer moeten benadrukken dat de kring van personen die een verzoek kunnen indienen meer omvattend is. In theorie zou mijns inziens 'een ieder ander die nauw betrokken is met de verdachte' en derhalve op de hoogte is van de psychische stoornis, verstandelijke of fysieke beperking of ziekte, deze situatie moeten kunnen aankaarten bij de officier van justitie of rechter. Hiermee wordt de kans dat de omstandigheden rondom deze kwetsbare personen daadwerkelijk bekend worden, denk bijvoorbeeld aan personen die in een sociaal isolement leven of zorgmijders, vergroot. Voorts biedt de Wet forensische zorg (Wfz) mogelijkheden om onder omstandigheden een verdachte die lijdt aan een psychische stoornis of een verstandelijke handicap of psychogeriatrische aandoening, verplichte zorg te verlenen. Doel van deze wet is onder andere de officier van justitie en de rechter de mogelijkheden bieden om iemand binnen het strafrecht sneller geestelijke zorg te bieden. De rechter kan op grond van artikel 2.3. Wfz, eventueel op vordering van de officier van justitie, op ieder moment tijdens het strafproces een zorgmachtiging op grond van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (Wvggz) of een opnamemachtiging op grond van de Wet zorg en dwang (Wzd) afgeven. Voor de overzichtelijkheid is het van belang dat de mogelijkheid voor de strafrechter om het onderzoek op de terechtzitting te schorsen en een zorgmachtiging af te geven ook wordt toegevoegd aan de wettekst in artikel 6.1.2.1 (nieuw). In de MvT bij dit voorstel gaat u namelijk enkel in op het toevoegen van deze grond, dus onderzoek ter terechtzitting schorsen en tevens een zorgmachtiging verlenen, op grond van artikel 2.3 Wfz.

- p.96: De 3RO vinden het ook belangrijk dat de rechter de mogelijkheid moet hebben om tegelijk met het uitspreken van de niet-ontvankelijkheid van de officier van justitie, met toepassing van artikel 2.3 Wet forensische zorg een zorgmachtiging onder de Wvggz of een opnamemachtiging onder de Wzd onmiddellijk te kunnen afgeven. Er mag geen tijd verstrijken tussen het uitspreken van de niet-ontvankelijkheid (wat tot onmiddellijke invrijheidstelling kan leiden) en de genoemde opname machtiging. Bij een risico op recidive moet dit aansluitend worden uitgevoerd. In het belang van een goed overzicht adviseer ik u deze nieuwe bevoegdheid van de rechter expliciet op te nemen in artikel 6.1.2.3.

Aanvullende opmerkingen/overige onderwerpen

Hoewel het hierna te bespreken onderwerp niet aan de orde komt in de concept-wetsvoorstellen acht ik het wel van belang deze onder uw aandacht te brengen. Dit onderwerp houdt immers wel verband met de tenuitvoerlegging van straffen en valt hiermee ook tot de reikwijdte van het Wetboek van strafvordering.

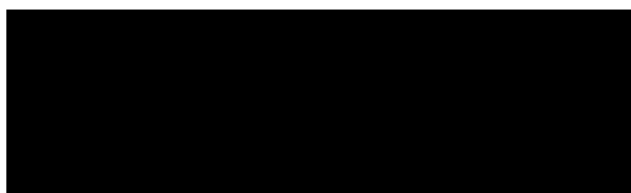
Termijn taakstraf

Op grond van artikel 6.1.1.3.2.2 lid 4 (nieuw) geldt voor de uitvoering van de taakstraf die opgelegd is bij een strafbeschikking in het kader van het jeugdstrafrecht een termijn van vier maanden. Deze termijn strookt niet met de termijn van negen maanden voor uitvoering van de taakstraf genoemd artikel 6:3:1 USB indien de taakstraf is opgelegd door het OM. De 3RO en de Raad voor de Kinderbescherming hechten er waarde aan dat een eenduidige termijn voor uitvoering van de taakstraf wordt vastgesteld. Wij stellen voor bij oplegging door het OM altijd een termijn van negen maanden voor de uitvoering toe te passen.

Tot slot

In dit schrijven heb ik namens de 3RO hoofdzakelijk gereageerd op de concept-wetsvoorstellen en de memories van toelichting in relatie tot de reclasseringspraktijk. De 3RO concluderen dat het wetsvoorstel op enkele onderdelen, zoals benoemd bij mijn algemene opmerkingen, artikelsgewijze commentaar en paginagewijze commentaar op de MvT nog voor aanpassing vatbaar zou kunnen zijn. Vooral op het terrein van het verschaffen van duidelijkheid over de tenuitvoerlegging van voorwaarden en het nauwkeurigere uit- en omschrijven van de justitiële kaders. Wij raden u aan om de concept wetsvoorstellen en de Memorie van toelichtingen aan te vullen en te wijzigingen met inachtneming van de bovenstaande punten. De 3RO willen graag betrokken blijven bij de verdere totstandkoming van deze wet en het vervolgproces van de totstandkoming van een de Algemene maatregel van Bestuur (AMvB). Ik vertrouw erop u hiermee voldoende en naar behoren te hebben geïnformeerd. Als er behoefte bestaat aan een nadere toelichting dan ben ik daar graag toe bereid.

Met vriendelijke groet,
mede namens mijn collega's Ellen Sinnige van de Stichting
Verslavingsreclassering GGZ en Hans-Martin Don van het Leger des Heils,
Jeugdbescherming & Reclassering,

algemeen directeur